

Daniel Rodríguez Castro

Oriol Vilanova

Verónica Aguilera

la la la Sobre guanyar i perdre

Fermín Jiménez Landa

Inauguració 28 de novembre de 2008 20^h
Del 29 de novembre de 2008
al 10 de gener de 2009

SANT
ANDREU
CONTEMPORANI
Concurs d'Arts Visuals
Premi Miquel Casablanca
2008 Projecte 2
Ajuntament de Barcelona
Districte de Sant Andreu

L'obra recent de Verónica Aguilera (Barcelona, 1976) reflexiona sobre l'escenificació i institucionalització del moment en què s'arriba a l'èxit o el reconeixement social, i subratlla la caducitat d'aquest instant d'exaltació personal o col·lectiva.

A *Adomarse con las plumas de otros* (2008) Aguilera realitza subastes online per adquirir copes i certificats, reunint objectes que commemoren diversos mèrits i ocupacions (des d'aficionats a la caça fins a tornejos de dard, competicions de motociclisme o de bittles) amb la intenció de crear un petit "museu de trofeus" en un futur pròxim. Amb el pomós títol d'*Honor y gloria* (2008) i continuant amb aquest procés d'acumulació, Aguilera presenta una projecció d'imatges procedents de retalls de premsa que mostren cerimònies de lliurament i recepció de premis (un gran xec, una placa)陪伴yats aquí d'una corona de llorar (*El artista laureado*, 2008); el cèlebre guardó antigament lliurat a poetes, esportistes i guerres que en aquesta ocasió mostra un aspecte tardorenc, una metafora a la fragilitat i fugacitat del moment triomfant.

Verónica Aguilera és llicenciada en Belles Arts per la Universitat de Barcelona i posteriorment va cursar un postgrau de Comunicació Audiovisual a la Hochschule für Gestaltung en Offenbach, Alemanya. El 2007 va exposar el projecte individual *No me digas ke fue amor*, Sala 15, Museu Comarcal d'Olot, Girona i a la Galeria Paul Barwel, Centro Colombo Americano, Medellín, Colòmbia. Entre les seves exposicions col·lectives destaquen: *Biennal de Valls 07*, Museu de Valls, Tarragona (2007) i *Tigres de Paper*, Sala d'Art Jove, Barcelona (2007).

Fermín Jiménez Landa

Fermín Jiménez Landa (Pamplona, 1979) parteix de la fenomenologia de la física per abordar des de la quotidianitat qüestions antagòniques com el triomf i el fracàs, el poder i la incapacitat, o la superació i l'esfondrament. Oscil·lant entre les idees abstractes de la ciència i la concreció dels objectes i els entorns domèstics, proposa formes i accions proximes per alterar la nostra relació amb la realitat, en una sèrie de treballs de certa economia material.

El video *Todo es imposible* (2008) consisteix en una seqüència d'enfonsaments d'objectes, recollits des de l'instant que perdien l'equilibri fins que cauen, seguint una lògica processual i acumulativa, a cada presentació s'afegeixen nous registres al vídeo i el nombre de caigudes queda xifrat en el títol. Per la seva banda, el grup d'imatges *La masa* (2008) formen part d'un treball de reapropiació i recontextualització d'imatges històriques de manuals del segle XX en les quals la força de la gravetat predomina en l'acció. A tots dos treballs una acció banal es converteix en metafora de la instabilitat de les estructures ideològiques que les sustenten.

Fermín Jiménez Landa és llicenciat en Belles Arts per la Universitat Politècnica de València. Entre les seves exposicions individuals destaquen: *Actos Oficiales*, Espai Montcada, CaixaForum, Barcelona (2008); *Dibujos meteorológicos*, Sala d'Exposicions Municipal d'Algesmesí (2006); *Risa, Ruido, Sonido*, Galeria Valle Ortí, València (2005) i *El circo delimitado*, (*Cleopatra*), Horno de la Ciutadella, Pamplona (2004).

Daniel Rodríguez Castro

Daniel Rodríguez Castro (Donostia-San Sebastián, 1984) confronta la identitat pròpia amb la col·lectiva a través de l'exploració pictòrica de diverses de les seves formes socials. Preneix la recopilació d'imatges fotogràfiques genèriques com a punt de partida – per exemple, retrats individuals i de grup extraïts d'Internet – Rodríguez Castro aprofundeix en diverses tipologies de la representació relacionades amb la commemoració o la visibilitat pública.

En pintures com ara *Empleado del mes* i *Otra fites dues* del 2007, l'artista transforma trets diferencials de la identitat en signes socials comuns. La primera es refereix a aquesta pràctica tan estesa a les empreses de reconeixement a la feina desenvolupada pels seus treballadors: una activitat apparentment motivadora que pretén en el fons exercir control i encoratjar a competir més que no pas a cooperar. La segona, fa referència al retrat col·lectiu del mateix nom que es fan els alumnes d'una determinada promoció acadèmica amb els professors, en la qual sovint s'inclouen referències als assoliments i èxits de cadascun amb la voluntat que aquest record perduri en el temps.

Daniel Rodríguez Castro és llicenciat en Belles Arts per la Universitat de Barcelona. Ha participat col·lectivament en la *XVI Biennal d'Art Contemporani Català* (2008-2009); la *VI Biennale Internazionale di Pittura*, Premio Felice Casorati, Pavarolo-Torino, Itàlia (2008); o el certamen *Giovani & artisti*, Promocamera de Sassari-Sardenya, Itàlia, 2008. Pròximament celebrarà les seves primeres mostres individuals al Centre Cívic Can Deu, les Corts Barcelona (Novembre 2008) i a la Cambra de la Propietat Urbana de Barcelona (Gener 2009).

Oriol Vilanova

L'obra d'Oriol Vilanova (Barcelona, 1980) triomfa a través de posar en qüestió el triomf en si mateix. El seu mètode de treball consisteix típicament a col·leccionar i classificar imatges documentals, ja siguin de concursos de coloms o d'esportistes a dalt de tot dels podis.

Mitjançant la creació d'un arxiu postal de modalitats d'arcs triomfals procedents de tot el món, o la presentació d'una selecció de merchandising relacionat amb el cèlebre magnat empresarial nord-americà Donald Trump, Vilanova es pregunta com l'affirmació, la dominació i l'aspiració de creixement personal han arribat a ser valors tan importants a la nostra societat. Trump és també l'estrella del concurs televisiu *The Apprentice* (L'aprendre) – un dels capitols del qual es presenta aquí – on mitjançant diverses proves que cal superar es premia un concursant amb un sucós contracte de treball.

En clar contrast amb l'antiheroi de Herman Melville a la novel·la *Bartleby the Scrivener* (Bartleby, l'escrivent) (1853) que en repetides ocasions respon "Preferiria no fer-ho", *The Winner is Not* (2006) i altres obres recents de Vilanova cataloguen la literatura del "sí, tu pots": llibres d'autoajuda que prometen potenciar i motivar l'individu per superar-se a la vida i en l'amor.

Oriol Vilanova es va llicenciar a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura La Salle de la Universitat Ramon Llull, Barcelona. Projectes recents inclouen: *La vie est dans la rue*, Sala d'Art Jove, Barcelona (2008), una col·laboració amb Àlex Gifreu; l'exposició col·lectiva *Arquetips*, Sala d'Art Jove, Barcelona (2007) i *Idensitat '05*, Manresa (2005). Actualment està treballant en un "diccionari iconoclasta de l'èxit" que es presentarà a *BCN Producció '09*, La Capella, Barcelona.

Daniel Rodríguez Castro, *Empleado del mes* (2007)

Verónica Aguilera, *El artista laureado* (2008)

Oriol Vilanova, *The winner is not* (2006)

La, la, la, la: sobre ganar y perder

La exposició *La, la, la, la: sobre ganar y perder* reuneix una selecció de treballs de Verónica Aguilera (1976), Fermín Jiménez Landa (1979), Daniel Rodríguez Castro (1984) i Oriol Vilanova (1980) que reflexionen entorn de la representació social del binomi èxit o fracàs, tant en la vida privada com en la pública.

El títol de l'exposició s'inspira en un episodi concret de la història popular i política recent: la victòria d'Espanya al Festival d'Eurovisió de 1968 amb la cançó *La, la, la*, interpretada per Massiel. La cançó havia de ser interpretada per Joan Manuel Serrat, que es va negar a participar-hi pel fet de no poder cantar-la en català. Finalment, amb la mediació del règim franquista, la seva compromesa lletra va ser substituïda per una versió més edulcorada en castellà, cantada per Massiel i que finalment va guanyar el concurs. Recentment s'ha suggerit que els vots van poder ser manipulats per Franco i l'escàndol ha saltat a la palestra internacional. Fins i tot Cliff Richard – que va quedar en segon lloc per un vot amb el seu popular i oportú *Congratulations!* (Felicitacions!) – ha demanat que se'l reconegui com a just guanyador del concurs. Més enllà de l'anècdota, aquesta ironica història de victòries i derrotes resulta un bon exemple de la relativitat de les victòries i fracassos en sentit ampli.

L'exposició es presenta en el context d'un certament per a artistes menors de 36 anys i en un context internacional on ha augmentat considerablement l'orientació cap als premis de reconeixement en l'esfera de la cultura i on s'ha desenvolupat una economia de la producció cultural i del prestigi. És possible que premis com aquest reforcin la suposició que el prodigiós èxit només s'asseix a una edat primerenca? El sistema artístic necessita que els artistes rebin reconeixements públics per ser considerats d'interès? Aquest fet provoca que els artistes siguin més estratègics respecte a les seves opcions? I, finalment, com es mesura i representa aquesta glorificació en la pràctica artística? Els participants no examinen el fenomen del valor ni del jutjament en el món artístic directament, sinó que mitjançant diferents discursos narratius i suports tècnics extrapolen la seva anàlisi a esferes com la representació d'aquests valors en monuments històrics, els concursos de mascotes i de bellesa, l'ambient de jerarquia corporatiu i universitari i fins i tot ho duren a un terreny encara més abstracte i poètic: la caiguda com a inevitable venciment de la força de gravetat.

La presentació de les obres en una estructura horizontal, a manera de tarima, al ludeix a la disposició dels jocs de taula o fins i tot als altars, podis o fites construïts per commemorar un esdeveniment important, ja sigui una victòria o una derrota històrica – arquitectures efímeres o permanentes que formalment s'acomoden de maneres similars encara que commemorin ocasions tan distintes.

sobre guanyar i perdre
A cura de Aimar Arriola & Latitudes (Max Andrews & Mariana Cánepe Luna)
Verónica Aguilera, Fermín Jiménez Landa & Daniel Rodríguez Castro
Aimar Arriola & Latitudes (Max Andrews & Mariana Cánepe Luna)

Ajuntament de Barcelona

Districte de Sant Andreu

SANT ANDREU CONTEMPORANI
Concurs d'ArtsVisuals Premi Miquel Casablanca 2008 Projecte 2 Ajuntament de Barcelona Districte de Sant Andreu

Inauguració 28 de novembre de 2008 20 h

Del 29 de novembre de 2008 al 10 de gener de 2009

Lalalala. Sobre guanyar i perdre compta amb una proposta educativa. Per a més informació consulteu les nostres activitats.

centre CÍVIC Sant andreu

Sant Andreu Contemporani Centre Cívic Sant Andreu C/ Gran de Sant Andreu, 111 08030 Barcelona

T 93 311 99 53 F 93 311 70 72 saccontemporani@gmail.com www.bcn.cat/ccsanandreu http://santandreucontemporani.wordpress.com

Miquel Casablanca

desnyuarts.blogspot.com

La, la, la, la: sobre guanyar i perdre

L'exposició *La, la, la, la: sobre guanyar i perdre* reuneix una selecció de treballs de Verónica Aguilera (1976), Fermín Jiménez Landa (1979), Daniel Rodríguez Castro (1984) i Oriol Vilanova (1980) que reflexionen entorn de la representació social del binomi èxit o fracàs, tant en la vida privada com en la pública.

El títol de l'exposició s'inspira en un episodi concret de la història popular i política recent: la victòria d'Espanya al Festival d'Eurovisió de 1968 amb la cançó *La, la, la*, interpretada per Massiel. La cançó havia de ser interpretada per Joan Manuel Serrat, que es va negar a participar-hi pel fet de no poder cantar-la en català. Finalment, amb la mediació del règim franquista, la seva compromesa lletra va ser substituïda per una versió més edulcorada en castellà, cantada per Massiel i que finalment va guanyar el concurs. Recentment s'ha suggerit que els vots van poder ser manipulats per Franco i l'escàndol ha saltat a la palestra internacional. Fins i tot Cliff Richard – que va quedar en segon lloc per un vot amb el seu popular i oportú *Congratulations!* (Felicitacions!) – ha demanat que se'l reconegui com a just guanyador del concurs. Més enllà de l'anècdota, aquesta ironica història de victòries i derrotes resulta un bon exemple de la relativitat de les victòries i fracassos en sentit ampli.

L'exposició es presenta en el context d'un certament per a artistes menors de 36 anys i en un context internacional on ha augmentat considerablement l'orientació cap als premis de reconeixement en l'esfera de la cultura i on s'ha desenvolupat una economia de la producció cultural i del prestigi. És possible que premis com aquest reforcin la suposició que el prodigiós èxit només s'asseix a una edat primerenca? El sistema artístic necessita que els artistes rebin reconeixements públics per ser considerats d'interès? Aquest fet provoca que els artistes siguin més estratègics respecte a les seves opcions? I, finalment, com es mesura i representa aquesta glorificació en la pràctica artística? Els participants no examinen el fenomen del valor ni del jutjament en el món artístic directament, sinó que mitjançant diferents discursos narratius i suports tècnics extrapolen la seva anàlisi a esferes com la representació d'aquests valors en monuments històrics, els concursos de mascotes i de bellesa, l'ambient de jerarquia corporatiu i universitari i fins i tot ho duren a un terreny encara més abstracte i poètic: la caiguda com a inevitable venciment de la força de gravetat.

La presentació de les obres en una estructura horizontal, a manera de tarima, al ludeix a la disposició dels jocs de taula o fins i tot als altars, podis o fites construïts per commemorar un esdeveniment important, ja sigui una victòria o una derrota històrica – arquitectures efímeres o permanentes que formalment s'acomoden de maneres similars encara que commemorin ocasions tan distintes.

Aimar Arriola & Latitudes (Max Andrews & Mariana Cánepe Luna)

La, la, la, la: sobre ganar y perder

La exposició *La, la, la, la: sobre ganar y perder* reuneix una selecció de treballs de Verónica Aguilera (1976), Fermín Jiménez Landa (1979), Daniel Rodríguez Castro (1984) i Oriol Vilanova (1980) que reflexionen entorn de la representació social del binomi èxit o fracàs, tant en la vida privada com en la pública.

El títol de la exposició toma inspiració en un episodi concret de la història popular i política recent: la victòria d'Espanya en el Festival de Eurovisió de 1968 amb la cançó *La, la, la*, interpretada per Massiel. La cançó iba a ser interpretada per Joan Manuel Serrat, qui se negà a participar pels que no se li permetí cantar en català. Finalment, amb la mediació del règim franquista, la seva compromesa lletra va ser substituïda per una versió més edulcorada en castellà, cantada per Massiel i que finalment va guanyar el concurs. Recentment s'ha suggerit que els vots van poder ser manipulats per Franco i l'escàndol ha saltat a la palestra internacional. Fins i tot Cliff Richard – que va quedar en segon lloc per un vot amb el seu popular i oportú *Congratulations!* (Felicitacions!) – ha demanat que se'l reconegui com a just guanyador del concurs. Més enllà de l'anècdota, aquesta ironica història de victòries i derrotes resulta un bon exemple de la relativitat de les victòries i fracassos en sentit ampli.

La exposició se presenta en el context d'un certament per a artistes menors de 36 anys i en un context internacional on ha augmentat considerablement la orientació cap als premis de reconeixement en l'esfera de la cultura, desenvolupant una economia de la producció cultural i del prestigi. És possible que premis com aquest reforcin la suposició que el prodigiós èxit només s'asseix a una edat primerenca? El sistema artístic necessita que els artistes rebin reconeixements públics per ser considerats d'interès? Aquest fet provoca que els artistes siguin més estratègics respecte a les seves opcions? I, finalment, com es mesura i representa aquesta glorificació en la pràctica artística? Els participants no examinen el fenomen del valor ni del jutjament en el món artístic directament, sinó que mitjançant diferents discursos narratius i suports tècnics extrapolen la seva anàlisi a esferes com la representació d'aquests valors en monuments històrics, els concursos de mascotes i de bellesa, l'ambient de jerarquia corporatiu i universitari i fins i tot ho duren a un terreny encara més abstracte i poètic: la caiguda com a inevitable venciment de la força de gravetat.

La exposició se presenta en el context d'un certament per a artistes menors de 36 anys i en un context internacional on ha augmentat considerablement la orientació cap als premis de reconeixement en l'esfera de la cultura, desenvolupant una economia de la producció cultural i del prestigi. És possible que premis com aquest reforcin la suposició que el prodigiós èxit només s'asseix a una edat primerenca? El sistema artístic necessita que els artistes rebin reconeixements públics per ser considerats d'interès? Aquest fet provoca que els artistes siguin més estratègics respecte a les seves opcions? I, finalment, com es mesura i representa aquesta glorificació en la pràctica artística? Els participants no examinen el fenomen del valor ni del jutjament en el món artístic directament, sinó que mitjançant diferents discursos narratius i suports tècnics extrapolen la seva anàlisi a esferes com la representació d'aquests valors en monuments històrics, els concursos de mascotes i de bellesa, l'ambient de jerarquia corporatiu i universitari i fins i tot ho duren a un terreny encara més abstracte i poètic: la caiguda com a inevitable venciment de la força de gravetat.

Los participantes no examinan el fenómeno del valor ni del juicio en el mundo artístico directamente, sino que mediante distintos discursos narrativos y soportes técnicos extrapolan su análisis a esferas como la representación de estos valores en monumentos históricos, los concursos de mascotas y de belleza, el ambiente de jerarquía corporativo y universitario e incluso lo llevan a un terreno aún más abstracto y poético: la caída como el inevitable vencimiento de la fuerza de gravedad.

La presentación de las obras en una estructura horizontal, a modo de tarima, alude a la disposición de los juegos de mesa o incluso a altares, podios o hitos construidos para conmemor